

■ Bij Han van Wetering is elke beeld een schijnvertoning.

Han van Wetering in Bonnefantenbastion

Bonte beeldenstoet met vette knipoog

door WIM VAN DER BEEK

MAASTRICHT, vrijdag
Wetenschappers, natuurbeschermers, hulpverleners, autoriteiten, indianen, Michelin en de Oost-Indische Compagnie zijn het mikpunt in de recente beelden van Han van Wetering. De beeldhouwer uit Maastricht kijkt hoofdschuddend naar de wereld om hem heen. Zijn observatievermogen is scherp en de visuele commentaren zijn bij vlagen genadeloos, maar ongezouten kritiek wordt in zijn kunst voortdurend overstemd door relativiserende humor.

De afgelopen vijf jaar heeft Han van Wetering (1948) keihard gewerkt aan een verzameling nieuwe beelden. In het Bonnefantenmuseum zijn tot 10 januari 1999 ruim 30 gepolychromeerde bronzen te zien waarin de kunstenaar zijn lichtvoetige (maar daarom niet minder serieuze) kijk op de werkelijkheid wereldkundig maakt. Sinds zijn laatste solo-tentoonstelling in hetzelfde museum (1980) is er veel veranderd.

„Vooraf het gebruik van kleur is heel belangrijk geworden”, vertelt de kunstenaar. „Mijn bronzen beelden zijn botser dan ooit. Oppervlakkig gezien lijken het geen bronzen

beelden meer, doordat ik ze dik in de verf heb gezet.”

Van Wetering zet het publiek behoorlijk op het verkeerde been. Wie bij brons sculpturen denkt aan traditionele beeldhouwkunst, krijgt ongelijk. Ondanks hun knullige uiterlijk zitten de beelden stevig in elkaar, maar het kleurrijke knutselwerk verdraagt nergens de oorspronkelijke, degelijke hoedanigheid. Basis van de beelden is de assemblagetechniek. Allerlei gevonden voorwerpen (van speelgoedauto's en gloeilampen tot bijlen en geweten) zijn in brons gegoten en vervolgens is dat materiaal met verf onherkenbaar gemaakt.

De vette knipoog in zijn werk is vooral bedoeld om de overduidelijke gewichtigheid die vaak rond beeldende kunst hangt, onderuit te halen. Vooral niet moeilijk doen, is het credo van de gemoedelijke beeldhouwer. Toch predikt hij niet alleen luchtigheid. In zijn beelden klinkt onomwonden kritiek door op de institutionalisering van de maatschappij. Natuurbeschermers en andere idealisten die zich in organisaties verenigen, worden tegen het licht gehouden.

Schijnvertoning

Van Wetering verenigt alle specifieke eigenaardigheden van de homo ludens. Maar de allegorische beeldenoptocht in het Bonnefantenmuseum is geen vrijblijvende gebeurtenis. Elk beeld is een schijnvertoning. De kunstenaar maakt geen geheim van zijn schepingsvreugde. Achter de schijnbaar krakemikkige samenstelling van latjes en objecten frosves gaat onvolprezen vakmanschap schuil. Zoals edelmataal zich verborgen houdt onder een opzichtige kleur laag, zo verschullen dubbele bodems en associatieve wendingen zich achter ogen-schijnlijk knullig in elkaar geflanste, gammelle constructies. Op die manier benadrukt Van Wetering dat niets is wat het oppervlakkig gezien lijkt te zijn.

Het Bonnefantenmuseum is de thuishaven bij uitstek voor de beelden van Van Wetering. Het museum kocht al in 1973 een werk van hem aan. De beeldtentoonstelling die momenteel in Maastricht te zien is, onderstreept dat het directeur Alexander van Grevenstein ernst is met de aangekondigde koerswijziging. Alle aandacht gaat de komende maanden uit naar het 'eigen' voedingsgebied en achterland van het Limburgse museum. Behalve de beelden van Maastrichtenaar Van Wetering is momenteel ook het zwaartwijdende werk 'Stilstand - Omlopen' van stadgenoot Ton Boelhouwer te zien.

Verder is er in het Bonnefanten volop aandacht voor de Horticulturen van Ferdi, die in 1969 overleden levenspartner van Tajiri. Zij woonde en werkte in kasteel Scheres in het Limburgse Banro, waar Tajiri nog steeds zijn atelier heeft. Ook Chris Keulen (Heerlen, 1959) en John Lambrechts (Stein, 1954) versterken met hun geëngageerde fotografie de provinciale inbreng. Met de terugkeer van de Gouverneursportretten van Johann Valentin Tischbein wordt de nieuwe koers van het museum eens te meer

bevestigd. Limburgs meest prominente museum is weer voor de Limburgers. Het kunstholwerk aan de Maas manifesteert zich overduidelijk als bastion voor de eigen bevolking. Van navelstaren is nog geen sprake, maar het valt niet te ontkennen dat de blik weer naar binnen gericht is.